

2490 Ft

www.holnapmagazin.hu

VILLANCSÓ

B. MORAVETZ EDITH ÉS BÁNLAKY LÁSZLÓ

B. MORAVETZ EDITH
ÉS
BÁNLAKY LÁSZLÓ

VILLANCSÓ

 Holnap Magazin

B. Moravetz Edit

VILLANCSÓ

Bánlaky László

CSALOGATÓ

Holnap Magazin 2019

© Holnap Magazin 2019

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Borítóterv, Grafikák: Bánlaky Anna

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB-Bindex Kft, Miskolc

Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 100 oldalon

ELŐHANG

1945. március 4-én születtem Grazban. A világháború végén szüleimmel visszatértem Erdélybe, Besztercére. Itt nevelkedtem csodás környezetben, három öcsémmel, szerény körülmények között, de szerető család körében.

Édesapánk tragikus hirtelenséggel fiatalon meghalt, ekkor Édesanyánk úgy döntött, hogy repatriálását kéri gyermekeivel nagyszüleinkhez. Így kerültem érettségi után Budapestre, ahol huszonegy évesen férjhez mentem, három csodálatos lányom született. Boldogságomnak tizenkilenc év után válásom vetett véget. Ezután gyermekeimet egyedül neveltem.

1991-ben új remény költözött szívembe, ekkor kötöttük össze második férjemmel az életünket. Egymás megbecsülésében, szeretetben örülünk tizenkét unokánknak és három dédunokánknak.

1985-ben kezdtem el írni visszaemlékezéseimet, prózában, „Miért” címmel 70. születésnapomra magánkiadásban jelentettem meg, szűk családi és baráti körnek.

2014-ben elvégeztem a Jobb agyféltekés rajztanfolyamot, melynek hatására portrékat rajzoltam; ekkor kezdtem el a versírást is...

Szeretek olvasni, szeretem a művészetet, lenyűgöz a természet varázsa. Nem tanultam verset írni, gondolataim felbukkannak, ki kell írnom magamból lelkem rezdüléseit. Le kell írnom gyermekkorom emlékeit, a mesevilágot, melyet Erdély személyesít meg számomra, hadd ismerjék meg azok is, akik még soha nem jártak arra. Vagy elég egy szó, egy mondat, a napfelkelte, a szellő, amint titkokat súg a falevélnék, a gyermek kacaja, két öreg kéz, mely egymásba fonódik, a padon ülő kismama; bennem érzelmeket indít, s addig nem nyugszom meg, míg verssé nem válik. Vallom, hogy a szeretet mindent legyőz, igyekszem megértést, mosolyt, szeretetet nyújtani, odafigyelni embertársaimra.

Életfelfogásom és verseim rugója, egy nagyon régi mondás:

„Mindig tud adni, akinek a szíve szeretettel van tele. A szeretethez nem kell teli erszény.” (Szent Ágoston)

Mert vonalai és színei
jelenleg is munkálják
az ember törekvését
„a jóság, a szeretet
felismerésére,
igénylésére és
viszonzására”.

BARANYI FERENC:
STOPTÁBLÁK

I. fejezet

ÉLETKÉPEK

FELISMERED-E

- Szemébe nézz, szívébe látsz -
(verses elbeszélés)

Ha így szembe jön veled az úton,
nem tűnik fel rajta semmi.
Egyszerű ruházatú néni,
aki épp leszaladt vásárolni.

Szaladt?

Pardon!

Tipegett.

Bár apró lépteit szaporázza,
de látod, rajta is nyomot hagyott
már imitt-amott
az idő vasfoga.

Kis kocsiját maga után húzza.

Szemén okuláré,
kezében egy cédulára írva,
mit is kell ma bevásárolnia.

Hiába,
az emlékezet is kihagy néha.

Rá-rá pillant a papírra,
próbálja
memorizálni.
Az üzletben ne kelljen folyton
silabizálni.

Így bent talán megláthatja,
mi is van ma leárazva,
mit lehet olcsóbban kapnia.
Ki is gondolná azt róla,
hogy otthon, kis lakásában
a számítógépe várja?

Emlékei jönnek sorba,
nem kell hozzá papír, cetli,
múltja felelevenedik.
Fiatal lány lesz, szerelmes.
Kert végén patak csörgedez,

leszalad s meztelen lábát
a hús habokba belemártja.
A vízben pisztrángok cikáznak,
elcsípve egy szúnyoglárvát.

Mily fürgék, mily gondtalanok!
Csodálja karcsú testüket,
önfeledt szép életüket.
Napjaik zavartalanok.

Majd fenn, a magas havasokban,
hol medvék lakhelye van,
fenyvesek királynője lesz!
Ott álmodja a legszebbet!

Hogy egyszer élete párja
szívét itt fenn megtalálja.
Megszólal a kakukk hangja,
vele templom kis harangja.

Nem is sejtí, közel a nap,
e szép tájat el kell hagyja,
kerül innen más vidékre,
kőházak rengetegébe.

Ahol nem ismeri őt senki sem.
Élte másik fele ott pereg le.
Feladatát ott kell végeznie,
mire oktatta drága szüleje.

Tette hát dolgát, megszülte
három lányát; felnevelte.
Nekik, majd unokáinak
életével példát mutatva,

hogy az embert akárhova
sodorja sorsa,
tisztességgel kell
helytállnia.

Intelmeit szorgalmasan rója:
„Nem tudhatod, hogy jövőd mit takar:
jöhet bár égzengés, zivatar,
hozhat számodra jót, vagy rosszat,
te maradj meg, aki voltál:
becsületes, igaz ember!”

Szeméből
most már kiolvasod-e?
Szíve mélyén megmaradt örökre
itt is,
a kőrengetegbe'
a Fenyvesek Királynője!

Budapest, 2014. december 17.

A MI HÁZUNK

Egy festmény margójára

Könnycsepp csillan meg szememen,
E fátylon át házunk képe.
Emlékeveket idézve,
Felderengenek szívemben

Édesanyám és jó Apám,
Csendesen állnak verandán.
Mosolyogva nézik vidám
Gyermekik játszadozását.

Elmentek ők már réges-rég,
Elvitték Attila öcsénk.
Itt már csak hárman maradtunk,
Szeretettel emlékezünk.

Mily szép is volt ifjúságunk,
Béke, boldogság vett körül,
Jóság jutott osztályrészül,
Örömmel övezve szívünk.

A ház lábazata már ütött, kopott,
A kémény ferdén magasba nyújtózó.
S a kék égen sűrű felhő gomolyog,
A fák ágai mégis árnyat adók.

Itt voltam gyermek, s e festmény,
Felidéz sok szép emléket,
Magasodó fenyőképet.
Szívembe zárt örök élmény.

Ezt viszem tovább, adom át
Gyermekeimnek s unokáknak:
„Lásd mindenben a szépet, s jót!”
„Hidd el nekem, szép a világ!”

Budapest, 2015. június 7.

EMLÉKEZÉS DRÁGA SZÜLEIMRE

A szirti sas, előbb, hogy fészkére szállna,
Szárnyát méltóságteljesen kitárta,
Széles ívben körözött a sziklák felett,
Végig fürkészve, kémelve a terepet.

Alant már mélyen aludt a tábor,
Egy sátorból piciny fény pislákol.
Sasszeme lám kikémlelte titkát,
Annak, aki nem alussza álmát.

Az ifjú, mielőtt levelét lezárta,
Csókját lehelte a havasi gyopárra.
Menyasszonyának a messzi távolba
Üzente, hallgasson szíve szavára.

Kitől jött válasz rá: szív-repesve várja,
Mikor jön már haza háborúból párja.
Ígéri, hogy csókját, csak e virág kapja.
Hűséges arája nem néz soha másra.

Régen történt. Lányuk rájuk emlékezik,
A havasba robogó vonatból kitekint.
Innen küldte édesapja is egykoron
Szerelmes üzenetét, piciny virágon.

Beszterce, 2015. június 22.

MAGÁNYOSSÁG

Alig múltam tizennyolc éves,
mikor felkerültem a fővárosba.

1963. november harmadikát
írtak a naptárak.

Életemet addig burokból éltem;
drága szüleim féltő szárnyai alatt.

Tata meghalt, s mi négy kis árva,
Édesanyánk szüleikhez költöztünk
a nagyvárosba.

Itt számomra minden oly idegen,
oly rideg,
olyan kiismerhetetlen volt.

Kerestem helyem, de gyökereim
messze, a Kárpátokban maradtak.
Se barátom, se ismerősöm,
semmi fogódzkodóm nem lévén,
magamnak kellett új életem felépítenem.

Még sohse jártam múzeumban,
képeket csak reprodukcióban láttam
szüleim könyvtárában.

Ma sem tudom, mi vezette első lépéseimet.
Elhatároztam, felkeresem
a Szépművészeti Múzeumot.
Szerettem volna valami szépet, nemeset
találni ott.

Egyedül mentem, s nagyon egyedül is
éreztem magam.
Mikor beléptem a kiállító terem ajtaján,
valósággal földbe gyökerezett a lábam.

Ott magasodott előttem a hasonmásom:
Csontváry Kosztka Tivadar
Magányos cédrus
olajfestménye.

Nem tudtam tovább lépni
csak néztem, néztem elbűvölten,
megállt az idő körülöttem:
„Ő is olyan egyedül van, mint én”,
gondoltam.

Lehet-e azonosulni egy festménnyel?
Nem tudhattam,
hiszen erről az iskolában nem tanultam.

Később, mikor utánanéztem,
kiderült,
valóban magasodhatott előttem a kép,
hiszen méretét tekintve
monumentálisnak mondható.

Egy fa, mely betölti a teret:
százkilencvennégyezer
kettőszáztizennyolc centiméter.
S azt is megtudtam róla,
metaforikus önarcképnek is tekinthető.

Nem csoda, hogy abban a lelkiállapotban,
melyben megpillantottam,
azonmód magamra ismertem.

Csak néztem, néztem, magába szippantott.
Úgy éreztem, ez a kép engem ábrázol.
Végigjártam a múzeum többi termét is,
de végül újra s újra itt kötöttem ki.
Arról a napról ezt az emléket őrzöm,
mai napig hatása elkísér.

Ez az élmény határozta meg életem további menetét,
amikor csak szerét ejthettem,
s alkalmam nyílt rá,
sorra felkerestem a műtermeket,
múzeumokat, Zeneakadémiát;
szívtam magamba a művészet,
addig számomra rejtve maradt titkát.
Egyet nem tettem meg soha,
hogy mint az öt-hat ezer éves magányos cédrus,
kardot rántsak, s fenyegetsem a világot.

Inkább a kép teremtmőerejét vállaltam fel,
s vallottam magaménak,
adtam tovább gyermekeimnek, unokáimnak,
remélve, ők sohasem lesznek ilyen magányosak!

Budapest, 2014. szeptember 9.

BÚCSÚ A SZERELEMTŐL

Verseimnek címet mindég
utólag adtam.

Ez az egyetlen kivétel,
melynél előre hallottam,
miként szól majd a dallam.

Ehhez kellene igazítsam
az akkordokat,
melyek szívemben este óta
felhangzanak.

Hol voltam én?

Szálltam fenn a magasban,
ringtam felhők lágy ölén.
Hasítottam a kék eget,
Napba néztem könnyedén.

Széllal borzoltam búzatáblát.
Cikáztam fecskékkel szabadon.
Tihanyi echóval visszhang voltam,
így nevedet zengte a Balaton.

Hancúrozó kis mókusokkal
szökelltem ágról ágra.
Őzikékkel versenyt futottam
csobogó csermelyt átugorva.

Ki voltam én?

Voltam vidáman nevető csitri,
boldogságtól ragyogó hajadon.
Vágyait beteljesülni érző,
öröm-mámorban úszó asszony.

Fenn, fenn a hegyekben,
zúgó fenyvesekben,
én voltam a béke,
a csend szigete.

Pihentünk boldogan
egymást átölelve.
Mi rossz, elfeledve.
Két álmodozó gyermek.
kik hitték, oda nem ér
fel sohasem a vég.

S most ki vagyok én?

Ha láttál már búzamező szélén
letépett, s elejtett búzavirágot.
Ha láttál vihar után letört,
még élettel teli zöld gallyat.

Ha láttál friss forrásvíz mellett,
sárban ott hagyott lábnyomokat.
Ha hallottál veszélyt jelző
félrevert harangokat.

Ez vagyok én.

A romantikus, lágy zenébe
beleüt a dob dübörgése.

Felsikolt bennem két tiltó mondat:
Nem lehetek tiéd!
S Te nem lehetsz enyém!

Pedig nem kívántam többet,
mint egy csöppnyi
szerelmet!
Ez sem adatott meg.

Tudom, búcsúzni kell.
Most már mindörökre.

Mégis köszönöm Neked,
hogy életemben
egy röpké időre,
én lehettem a
világ
legboldogabb,
legszerelmesebb
embere!

Budapest, 2014. szeptember 7.

HAJNAL A KÁRPÁTOKBAN

Hegy orma kardként dőf a magas égbe,
Arany Nap köd köntöseből kilépve.
Szél úrfi finoman borzolja hajam,
Fülembe suttogva huncut szavakat.

Incselkedik velem, ígér szép napot.
Ígéri, lehozza legszebb csillagot,
De már a Hold is rég elment aludni.
Szavát tán, holnap meg tudja tartani.

Mára marad nékem földi virágtenger:
Vad árvácska, kosbor, szegfű és nefelejcs,
Réti tarka lepke virágot felkeres,

Sólyom kőröz fenn, méghozzá kerecsen,
Fehér bárányok hegyoldalt lepnek el.
Szívem kis harangja köszönt: „Jó reggelt”.

Valahol a Kárpátokban 2015. június 22.

JOB B AGYFÉLTEKE

(Sikertörténet)

(333. versem)

Nem vagyok már mai gyermek,
Sok mindent megértem,
Hogy valaha írok verset,
Álmomban sem hittem.

Jobb-féltekés tanfolyamon
Rajzolni tanultam,
Végül a negyedik napon,
Magam is ámultam,

Pálfordulás történt velem.
Ceruza a kézben,
Portrém magam készítettem!
Ezen nagyot néztem.

Nagy a család, gyakorlatnak
szerét is ejthettem.
Ki-ki fényképeit adta,
válasszak kedvemre.

Rajzolgattam, szólt a zene.
Egyszer csak éreztem,
Elkalandozott figyelmem,
S éppen írtam versem.

Rádöbbsentem, e tanfolyam
Szárnyat adott nékem.
Most már nem csak, hogy rajzoltam,
„Művész” lett az énem!

Andi, Péter mindezeket
Nektek köszönhetem,
Hogy e csodát megélhettem,
Pedig hetven lettem!

*/A jobb agyféltekés tanfolyamot
2014.május 1-4. között végeztem.
Első versem 2014. július 31-én íródott./*

VILÁGGÁ MEGYEK

Kicsiny kis leányka voltam,
amikor egyszer
vérig sértettek a felnőttek!
elhatároztam,
mikor elalszanak,
én világgá megyek.

Elővettem Édesanya nagy hárászkendőjét,
ebben elfér gondoltam,
amire szükségem lesz erre az útra.

Kiterítettem, s ráhelyeztem:
piciny kis cipőcskémet,
(mezítláb leszek, ne hallják meg, ha kilépek)
mellé következtek:
kanálkám, pöttyös bögrém,
fogkefém.
Mi kellene még?
Hát egy szelet kenyér!

Kiosontam lábujjhegyen a konyhába,
ahol a kredencben becsomagolva
ott volt a finom sercli,
Édesapám kedvenc esti falatja.
Legalább rá gondolok majd, ha beleharapok,
mormogtam.

Csakhogyljött az este, s Édes
a kenyérért tűvé tette
még a konyha szegletét is.
Nem lelve,
bejött a szobába, hogy megkérdezze,
valaki megette?
Én már édesdeden aludtam
de az Ő szeme
a batyut az ágy alatt felfedezte.

Mint később elmesélte,
rögtön átlátott a szitán:
hová is tűnt
az „utolsó” morzsa.
Nem volt rest, még akkor este,
pogácsát gyúrt,
s megsütötte.

Reggel, mikor felébredtem,
fehér konyharuháját elővette,
Könnyes szemmel búcsúzott tőlem,
s a „hamuba sült” pogácsát
kezembe tette.

„Gondolj majd néha ránk kislányom!
Jusson eszedbe itt hagyott:
szegény anyád, s apád!”
„S most menj, nagy a világ,
biztosan találsz egy szebb tanyát!”

Kis batyumat vállamra vettem,
az ajtóig pár lépést még megtettem,
De ekkor zokogva hajtottam fejem a kilincsre:
„Nem hagylak el soha!”
Rebegtem,
Ő boldogan karjaiba zárt örökre!

2014. augusztus 8.

SAKK-MATT

(Lackó gyermekkori játszmái)

Kis legény ül asztalánál,
Nézi, nézi sakktábláján
Felállított figurákat.
Hiába, nem jön barátja.

Szomorún lép egyet maga:
Gyalog E hétről E hatra.
Tovább nézi a bábukat;
Feláll, átmegy túloldalra.

Gyalogok sorban: fekete
D kettő-D három, E kettő-E négyre,
„Most viszont én következem!”
Visszaül eredeti helyére.

Fehér gyalog F hétről F hatra
„Védem ám a királynémat,
Futód őt nem támadhatja!
Te következzel most, Héka!”

Helyét folyton váltogatja
Hol jobb, hol meg baloldalra.
Így folytatódik a csata,
Mint mesterek viadala.

Mikor úgy fél óra múlva
Szobájába apja belép,
Látja fiát szomorúnak,
Kezére hajtva a fejét.

„Mi a baj? Mi van gyermekem?”
Kérdi halkán mellé lépve,
Bánatos arcát fürkészve.
„Hogy az a csuda vigye el!

Hogy csinálja? Most láthatod:
Bármily ügyesen is játszom,
VÉGÉN MINDIG A BARÁTOM
ADJA NEKEM A SAKK - MATTOT!”

Budapest, 2014. december 7.

II. fejezet:

ÉRZELMEK HÚRJAIN

ELSŐ CSÓKUNK, MAJD A TÖBBI

Álmunkban ránk talált gondolatunk:
Milyen is lesz majd legelső csókunk?
Képzeletben sokszor lejátszottuk,
Miként ér össze először ajkunk.

Csupán egy pillanat, üdvözlés!
Derekam fogtad, lágyan öleltél,
Hozzám hajoltál, ajkunk összeért,
Mint kétszázhusz voltos áramütés!

Majd, akár két gerle, szétrebbentünk.
Bűntudattól telve, mit is tettünk!
Földre szegeztük le tekintetünk.

Ám vonzás nagy volt... ismételtük!
Lépésenként picit tovább mentünk...
E csodával élünk, most már együtt.

Budapest, 2015. július 2.

CSODÁLATOS ÁLMOT LÁTTAM

Nem vagyok mai gyermek,
életem fonalának nagy részét
az éjszaka lányai:
a MOIRÁK legombolyították.

Klóthó fonta,
csak Ő tudja, milyen selyemszálból,
Lakheszisz eregette,
s juttatta számomra a jó,
meg a rossz sorsokat.

Lassan halad a fonal
Atroposz
a kérlelhetetlen
Istennő felé;
kinek kezében ott a mérleg,
de karnyújtásnyira
az éles olló is.

Ők hárman a sors urai a görög mitológiában,
szinte istenek feletti uralommal rendelkeznek.
Felettük még Zeusznak sincs ereje.
A rómaiaknál ők a PÁRKÁK.

Párkák vagy Moirák?
Kik voltak, kik az éjjel
előttem álltak?
Úgy érzem, számomra édes mindegy.
Intő jelnek vélem.

Már megírtam életem eddigi eseményeit,
tanulmányként az utánam jövőknek.
Ki-ki mazsolázhat kényére, kedvére,
jót s rosszat, hisz volt elég belőle.

Szemérmességemnek tudható be,
csak egyvalami nem került bele:
későn fellobbant lángoló szerelmem,
mely varázslatossá tette életem.

Nem. Ne ijedjete meg!
Ne gondolatok valami pikáns jelenetre.
Csak egy Plátói szerelemre,
mellyel szívem még egyszer
boldogsággal lett telve.

Finoman, játékosan kezdődött,
észre sem vettük, hogyan sodródtunk
egymás felé,
s bár eszünkkel tudtuk,
ezt nem tehetjük,
ismét lánggra lobbant szívünk.

Gyönyörű volt, mint egy álom:
mint egy tündérmese:
Selymes, lágy, bársonyos, hamvas,
Ringató, ölelő, lírai, költői,
Kékellő derűvel teli.

Hallani véltük
kristálytisza forrás csobogását,
láttuk
fenyők fenséges vigyázzállását,
magunkba szívtuk
szerény ibolya illatát.

Néztünk napfelkeltét,
felhőkön át is ragyogását,
elmerengtünk az ég kékjében,
számláltuk a csillagokat az égen.

Szálltunk szellők szárnyán,
ringtunk folyó vizén ladikban lágyan,
sétáltunk kézen fogva selymes zöld határban,
megmásztuk a Mount Everest-et,
körülnézhettünk a világ tetején.
Jutott számunkra az
Olümposzi Istenek
eledeléből, kenőcséből:
az Ambróziából.

Éreztük:
elnyertük a halhatatlanságot,
az örök ifjúságot!
Mondjátok!
Kell-e ennél gyönyörűbb álom?
Jutott-e közületek valaki
közelebb az istenekhez?

Nem bánom!
Most már jöhetnek a Párkák:
Nona, Decima és Morta.
Sorsomat elfogadom.
Ki-ki tegye a dolgát!
Ez volt egy gyönyörűsége álom!

Budapest, 2014. november 6.

HOSSZÚ TÉL UTÁN

Simogató szavadtól
úgy nyílt meg lelkem,
mint ősszel burkából a gesztenye,
mikor az idő megérlelte.

Csodálod-e hát,
hogyan ilyen versek születnek?
Hosszú volt a tél,
amíg aludta álmát a természet.

„Tavaszi szél vizet áraszt.”
A hegyekben olvad a hó,
s csörgedező ereken
elindult a völgy felé.

Bár csak február van,
a Nap sugarai gyengék,
szívemben elérkezett a kikelet.
Kibújt első hírnöke a
hóvirág.

Éltető melege minden
kis zugot megtalál,
ami eddig aludta téli álmát,
ébredeznek.

A rügyek lassan kipattannak,
fű, fa, virág nyújtózik boldogan,
várják, hívogatják a méhecskék hadát,
s mind azt hirdeti:
Szép ez a világ!

Az énekes madarak is megszólalnak.
Hát ugye nem csodálkozol,
hogy én sem hallgatok?
Szívem csordultig telve
az élet szeretetével!

Engedd hát kérlek,
hogy együtt repüljünk az ég felé,
s énekeljek
a madarak seregével!

Budapest, 2015. február 13.

A MÚZSA CSÓKJA...

Függöny libben.
Szobán szellő suhan át.
Megáll
Közvetlen mellettem -
Érzem simogatását.

Te vagy!
Nem nézek rád, de érezlek,
Amint finoman, végig cirógatod karom.
Leheleted megpihen nyakam hajlatán...
„Hát megjöttél?”
Átadom magam bódító ölelésednek.

Nem tart soká...
Kitekintek, látom,
Virrad!
Csóкод itt marad ajkamon,
Új, csodás nap köszönt reám.

Tollat ragadok:
Verseimet írom tovább!
Oly boldogság:
Hogy Te vagy nekem,
S hogy én Tiéd vagyok!

Budapest, 2014.augusztus 1.

A MI DALUNK

(A kezdet)

Játéknak indult, de naggyá vált szerelmünk.

Nyár volt, gyönyörű délután.

Huncutul néztél szemembe, s hívtál:

Jer velem, a parkba együtt megyünk,

És pajkosan nyúltál kezem után.

Azon perctől fogva el nem engedsz,

Láncoltál magadhoz egész életre.

Próbáltuk elengedni egymást,

De éreztük, nem megy-

Maradtál karjaimban, velem örökre.

Ez már nem játék. Tudjuk,

Szeretni csak így lehet ajándék!

Szemem ha be is hunyom, nyitva is csak

Téged látlak,

Egy dallam zeng lelkemben, azóta is szakadatlan...

Budapest, 2014. július 31.

BOLDOGSÁG A HAVASON

Vidám kacagása felverte az erdő csendjét;
hegyek, dombok, közöttük a rét
boldogan fogadták nevetését.

A madarak elhallgattak, pajkos mókusok
kíváncsian tekintettek szét.
Ki az, ki elhozta hozzájuk örömét?

Csak a fenyők álltak rendületlenül, némán.
Oly sokszor hallottak már ilyet.
S hol vannak, vajon hol azok az emberek?

Hányszor visszhangzott e szó fenn a hegyen:
SZERETLEK!!!
Aztán mind elmentek,
egyedül maradtak a tűlevelek.

De halld!
Ez mintha, mégis másként zengene:
mintha örömet sugárzó zene,
mennyekebe szálló,
ISTENBEN BÍZÓ
IMA lenne!

Az erdő fái
lélegzetvisszafojtva
hallgatják a tiszta
intonációt,
mely közé
egy hamis
hang sem
vegyül.

Meghatódva,
végül
a zord fenyves is
megenyhül.
Ágain
egy-egy
gyantakönnycsepp
csöndesen
legördül.

Igen!
ŐK
valóban
ártatlan
szívvel,
tiszta
szerелеmmel,
SZERETNEK!

Budapest, 2015. március 8.

A GYÖNYÖR PERCEI

Mámorító volt,
mikor átölelt karod.
lehet-e szavakkal leírni
azt az érzést,
melynek jelzője:
mennyei?

Ha költő lennék,
a világ
legcsodálatosabb
versét
írnám,
mely úgy zengene,
mint az
angyalok éneke.

Vagy festőnek kellene lennem,
aki ecsetével
a színek kavalkádját
fantasztikus
csendéletben
örökítené meg.

Mégis, a zeneszerzőé
lenne a legnagyobb érdem,
hiszen hangszerek
sokaságát szólaltathatná
meg:

Földöntúli zene szólna:
előbb lágyan, hárfával kezdene,
érezem, a világ
hárfákkal van tele.

Ezek mindegyike
különböző dallamot játszik,
melyek egymásba
összefonódnak,
s egy különleges
semmihez nem hasonlítható
dallam születik.

Ehhez kapcsolódik
szelíden a hegedű hangja,
mely szétárad bennem,
feloldja félelmeimet,
aggodalmaimat.

Gyönyörű tőle a világ.
A lágy dallam elvarázsol.
Hallom a hangodat,
mely legszebb a világon,
mert Te vagy maga a zene:

Finoman, lágyan, óvatosan
pianóban
futnak az akkordok,
vissza-visszatérve
kiinduló pontjukba.

Lassan, bekapcsolódik
a többi hangszer is,
de ezek szólamai
már összefolynak,
teljesen átadjuk magunkat
a hangzásnak.

Testünket, lelkünket
átjárja a zene,
nem látjuk magunk körül
a világot,
csak érezzük,
egyre magasabbra,
magasabbra
kerülünk.

S ekkor megszólalnak
a fanfárok,
harsonák,
üstdobok
crescendo

s fenn vagyunk
fenn
a
csúcson!

Majd nagyon finoman
elhalkulnak a zene hullámai,
még lelkemben rezegnek a hangok,
végül
csodálatos béke öleli át szívemet.
Meggyógyítottad lelkemet.
A legszebb zenével:

Önmagaddal.

Mégiscsak megszületett a
vers,
melyet neked írtam;
együvé tartozásunk emlékére
ajándékként
most átnyújtottam.

Budapest, 2014. október 3.

EGYEK VAGYUNK TE MEG ÉN

(Természetvers)

Kristálypoharamat forrásvíz alá tartom,
Csillogó könnycsepp s benne tenger moraja,
Hullámai nekicsapódnak üvegszicláknak,
Mesél, mesél; s elérzékenyülve hallgatom.

Gördül egy könnycsepp, lassan elpárolog,
Felhővé alakul; hull, esővé válva,
Öntöz fát, virágot; mélybe szivárogo,
Kövek között keresve útját föld alatt.

Vízforrásokban valahol felszínre bukkan,
Csermellyé, patakká, végül folyóvá duzzad,
S már hömpölyögve tart tengerbe, óceánba.

Így vagyunk mi is része a nagy körforgásnak.

Budapest, 2015. május 6.

TAVASZ A HARGITÁN

Nézd
csúcsa
mutat a
csillagokra
felhőket szűrja
csodás örökzöld ágaira
kerül ezernyi gyertya lángja
így oltalmazza szép szál fenyőfa
bércekkkel körülölelve évszázadok óta
maroknyi székely sokszor feldúlt otthonát
fejük alól kegyetlenül szétszabdalt vánkösát
bátorságot ad hitet s reményt úgy vigyázza álmát.

Biztatja őket
Fejetekek emeljétek
Jó magasra
Mutat fel a
Csillagokra
Csaba
Királyfi
Visszatér
Népét
Veszni
Ő
Nem
Hagyja
SOHA! SOHA!

Budapest, 2015. április 10.

IKAROSZKÉNT OSTROMLOM A KÉK EGET

Gondoltam egy merészet s nagyot,
Hagyjunk a földön csapot, papot.
Repülni szerettem volna veled.
Biztatón nyújtottad hozzá kezéd.

Szerelemből szőttük szárnyainkat.
Ikarosza lettünk e századnak.
Boldogan cikáztunk mint két madár,
kikre a végtelen szabadság vár!

Intettél, ne szálljak túl magasra.
Ám elkapott a kék ég mámor.
Ígéretem én sajnos megszegtem,
egyre csak magasabbra repültem.

Búcsút intve elengedted kezem.
Szomorún utánad tekintettem.
Írányt váltottál, visszafordultál.
Szárnyalni Nap felé nekem is kár.

Igaz, tollaim helyén maradnak.
Nem érzem magam többé szabadnak.
Remélem, egyszer visszatérsz hozzám.
Miénk lesz az egész csillagvilág!

Budapest, 2015. április 21.

KERESD MEG LELKED BÉKÉJÉT

Ha lelked sivár, mint a Szahara,
tudsz-e verset írni róla?
Keresem magamban a gondolatokat,
melyeket szavakba foglalhatok;
de nem lelem sehol.

Olyan öregnek érzem én is lelkemet,
mint a legnagyobb sivatagé:
melynek korát két és fél millió évre becsülik,
s területe mintegy kilenc millió négyzetkilométer,
de vajon valóban olyan sivár-e?

A mai Szahara bár vegetációban kevés,
mégis üde foltokat
- oázisokat -
ott is találni elvétve.
Íme: a Nílus völgye.

Messziről nézve kopár e táj,
de az északi fennsíkon
olajfák ezrei ontják
apró krémszínű bódító illatú virágaikat,
s termik az egészséges élethez
szinte nélkülözhetetlen nedűt.

Lám, ha közelebből szemléled
a kietlen tájat,
csodálatos életet fedezel fel benne.
Akármilyen bánatos a szíved,
az olajfa virágzási időszakában,
ha ott jársz,
megérzed,
bódító aromával árasztja el a levegőt,
s jókedvet csal
minden arra haladó ember lelkébe.

Ha bármikor szomorú vagy,
s lelked vigaszra vár,
keresd meg hát Te is magadban
a szíved mélyén mindig ott rejtőző
olajfamagot.
Jó, ha tudod, szereti a napos, meleg zugot,
öntözgesd módjával, dédelgesd, figyelj rá.
Tudnod kell róla:
Az olajfa igazi túlélő!

Kibírja, ha letörnek ágai, túléli, ha kivágják,
sőt még azt is, ha kigyullad és tövig leég,
mert a gyökere felső részéből
új hajtások fakadnak.
Ebből érthetjük meg Noé történetét:

A galamb, miért éppen
olajfalevéllel a
csőrében jött vissza,
hiszen ez a fa hajtott először levelet,
ezzel jelezve a vízözön végét,
a világ lakhatóvá válását,
Isten és ember megbékélését.

(Lásd: a jeruzsálemi Getsemáné-kert
évezredes olajfáinak törzse már
csak egy üres héj, lombjukat
a gyökerükből felnövő ágak nyújtják az ég felé.)

Egyet nem visel el:
ha a gyökere körül megszűnik a víz.
Vigyázz hát ezzel,
mindig legyen éltető víz
a tenyeredben!
**Az olajág a béke jelképe maradt
a mai napig.**

Budapest, 2014. október 27.

KI MONDJA MEG...

Ki mondhatja meg, hol a határ?
Hiszen szerelemben nincs szabály.
Csak lelked állíthat akadályt,
Ő jelezhetné, hol van az állj!

Kit ajándékozol meg ez érzelemmel?
Szíved az egyetlen, aki óvhat. Nincs más!
Nehogy majd később átéljed kínok kínját.
Vigyázz, mert onnan visszaút már nem vezet!

Ám, ha lettél egyszer szerelmes,
Ekkor fejedet elvesztheted.
A jelző táblát sehol nem leled,
Mely mutatná, tovább merre menj.

De, ha rátaláltál, s meglelted,
Kit szívvel szeretni érdemes,
Fogd kezét, s repülj, repülj vele,
Határon túl, csillagok fele...

Budapest. 2014. július 31.

UJJONG A LELKEM

(Amikor az emlékek utat törnek a múltból)

Élhettem volna csendben,
Békében, kényelmesen.
Főzni, mosni, mosogatni,
Vasalni, takarítani,

Tudtam lemondani.
Számat összezártam.
Titkon, többre vágytam:
Szélvészként szárnyalni,

Tehozzád repülni,
Két karom kitárva
Boldogan kacagni,
Ölelni vidáman.

Nevemet becézgesd,
Hajamat simogasd,
Fülembe, érzéssel
Dalunkat dúdolgasd.

Lesni tekinteted,
Kisfiús mosolyod,
Huncutkás szemedet,
Szerelmed, tombolót.

Ajkad-megnyitottad,
Fejem átkaroltad,
Sejtelmesen súgtad:
„E perc miénk marad!”

Többször megpróbáltuk
Egymást elengedni,
Messzire elmenni,
Nem lehet, beláttuk...

...Újra visszatértünk.
Elfogadtuk végül,
Ez jutott minékünk:
Füstbe szállt reményünk.

Vagy mégis, van remény?
Hiszen kell-e ennél
Angyalibb, édesebb,
Kedvesebb szerelem?

Gondolatunk, este
Megkeresni Kedvest.
Másnap felébredve,
Küldeni jó reggelt.

S várni, reménykedve
Arra a csodás percre:
Egymásé lehessünk,
Összeforrhat szívünk.

UJJONG MOST MÁR LELKEM!
RINGATÓ E ZENE.
GYÓGYÍRJA SZÍVEMNEK
VELED A SZERELEM!

Fogd meg hát két kezem!
Álmodjuk így tovább
EGYÜTT EZT A CSODÁS,
GYÖNYÖRŰ ÉLETET!

Budapest, 2014. augusztus 11.

TISZTA SZÍVBŐL NEVETNI

Egymás szemébe nézve,
Jóízűt nevettünk!
Emlékeket idéztünk:
Régen, havasokban fenn,
Kezünk nem eresztettük,
Futottunk a tisztás felé.
Az ágak arcunkat verdesték,
Mi ezzel mit sem törődve,
Vidáman, hangost nevetve
Szálltunk boldogság elébe.

Kis csermely állta utunkat,
Te karodba kaptál,
„Ez számunkra nem akadály!”
„Cipellőd vizes ne legyen!”
A selymes fűbe túlparton leraktál,
Kezed kezemet el nem engedte,
Barna szemed enyémét kereste.

„Nagyon boldoggá tettél, hogy itt vagy!”
„Te Drága!”
Csak ennyi volt,
Ezzel elhangzott,
Szíved igaz vallomása.

Hogy min nevettünk?
Ki tudja?
Boldogan, a kék égre felnézve,
Pörögtünk, pörögtünk, pörögtünk,
Fenyők hajoltak össze fölöttünk,
Már szédültem, mikor egyszer csak
Szárnyaink nőttek, s mi felszálltunk.
Fel, messze a magasba,
Onnan visszhangozta
Az erdő kacagásunk.
Nevetve búcsút intettünk,
Vidáman mennybe repültünk.

Kolozsvár, 2015. március 30.

RÓMEÓ ÉS JÚLIA

Sokat tépelődött, hogyan is csinálja,
Megmaradjon neki az Ő Júliája?
Mosolya varázsát soha nem feledte.
Forró csókja ajkát azóta égette.

Erkélyre felnézve ott látta alakját,
Lelki szemeivel leste mozdulatát.
Vágyta a derekát érezni karjain.
Ő, fejét vállára akarta hajtani.

Búcsúcsókot lehelt nyaka hajlatára,
Kezében emlékül ott volt szál virága.
Most már tudja, érzi, mindig itt lesz vele.

Ketten egyek lettek, összeforrott nevük.
Shakespeare mesélte el csodás történetük,
Négyszáz éves jelkép örök szerelemnek.

Budapest, 2015. szeptember 30.

EGY KIS MOSOLY MA REGGELRE

(mondák nyomában)

„Ha egy nő szerelmes,
egész nap szerelmes,
Egy férfinak közben,
más dolga is ezer.”

E mondát olvastam.
Mi az igaz benne?
A női oldala:
Mely ennek csak fele,

Már leírtam Neked,
Hogy én türelmesen
Vagy türelmetlenül
Várok Rád, mindenütt!

Pincétől padlásig
Idő s tér, nem számít,
Velem vagy álló nap.
Csak az éjszakáim

Búsak, magányosak.
Bár elalvás előtt,
Sóhajaim előbb
Mindig hozzád szállnak.

Eztán gondolatim
Nem tudom, hol járnak.
Ma éjjel úgy rémlik,
Titkon rád találtak.

S képzeld, mire leltem?
Aludtál; de ilyet!
Míg én utam teszem,
Szenderegsz! Illik ez?

Ennyiben nem hagytam,
Leültem ágyadra.
Súgtam szép szavakat.

Te ekkor álmomban-
Álmodban, szorosan
Kaptál a karodba.
Megdőlt hát e monda!

Mert kiderült ma már:
Férfi, míg mást csinál,
Eközben Rád talál!

Budapest, 2014.szeptember 13.

III. Fejezet

SZERETET JEGYÉBEN

A SZÍV SZAVAI

(Köszöntő)

Álmaim szavait suttogva építem.
Mily szépen hallatszik: Csendül a szív!
Lelkemben szól egy hang: Szeretet – hív!
Melytől dalol az élet: Szerelem!

Ajkam nevedet ejti legszebben: csengőn,
Oly gyönyörűen szól, oly lebilincselő.
Tartásod fenséges, szép szál büszke fenyő!
Csupa mosolygás, királyi, lenyűgöző.

Jönnek egymást követve: őszinte derű,
Kristálytishta forrás, csillag, meseszerű.
Végül felkerül a szavak koronája
Köszöntelek tisztelettel:

KÖLTÉSZET NAPJA!

Budapest, 2015. április 8.

A LÉLEK EREJE (*Drágakő*)

A meredeken felfelé kapaszkodva,
szórakozottan a kavicsokat rugdosta.
Megcsillant egyiken sugara a Napnak,
először vélte színes üvegdarabnak.

Csodálkozva nézte a szerényen
megbúvó követ tenyerében.
Mi lehet? Honnan került ide?
Csillogó gyémánt fellelt kincse!

Értéktelen kövekkel játszadozott,
Isten eléje drágakövet dobott.
Szegény volt eddig, de szívében gazdag;
E kövecske által lett leggazdagabb.

Mit kezdjen kincsével, úrhoz méltón éljen?
Lehetséges-e, hogy egész nap henyéljen?
Szeme előtt káprázó palotát látott,
palotában szolgák-hada sürgött-forgott.

Azon nyomban elhatározásra jutott,
mikor szenvedő koldussal találkozott,
ki esengően nyújtotta felé tenyerét.
„Munkát adok nekik, sok erre a szegény!”

Az Úr tudja rólunk, ki mire méltó.
Akinek élete példamutató;
dönteni tud arról, mi rossz, s mi a jó.
Kincset érő drágakő annak való!

Minden embernek megvan az értéke.
Tudni kell kinek, mi a küldetése.
Lelked, még lehet szem elől elrejtve,
egyszer mint drágakő csillan ereje!

Budapest, 2015. július 28.

FÖLDI BOLDOGSÁG

(Add a kezed)

Ha boldog akarsz lenni,
ha azt akarod, amit én:
Élj velem:
Tiszta szívvel,
Őszintén.

Éljük életünk, ahogy Isten
akarja,
ahogy ígérte
legelején.

Minden embernek
megadatik,
hogy jót tegyen,
hát úgy legyen.

Hogy is szól Isten igéje?
Nyújtsd ki kezed az elesett felé,
Adj tiszta vizet a szomjazónak,
Oszd meg kenyered az éhezővel,
Vedd le s kendőddel takard be a didergőt,
Küldj egy mosolyt a kétségbeesettnek,
Szólj egy jó szót a szomorkodónak,
Simítsd el homlokán a redőt tenyereddel
Annak, ki nem tudja, mit hoz számára a reggel.

Minden napra jut egy jó cselekedet.
Csak oda kell figyelned.
Járj hát nyitott szemmel,
így észreveszed:
egy jó szó, egy mosoly, egy simogatás,
ha őszintén, szívedből fakad,
világot rengető lehet.
Annyi jót tehetsz,
csak meg kell látnod,
Kinek, mire van szüksége.

Adjuk át másoknak is a hitet:
A pénz nem tesz boldoggá minket.
Igazán boldogok csak akkor lehetünk,
ha embertársainkon
segíthetünk.

Add hát kezed,
jöjj velem!
Együtt meglásd, erősebbek
leszünk.
Így teljesedik be,
lesz örömteli
rövid kis életünk.
Így lesz miénk
e földi boldogság.

Budapest, 2014. szeptember 28.

ÚT A SZABAD VILÁGBA

A sorskönyvben ott állt, mi a feladatomban:
Szültem, s felneveltem három gyermekem,
Sok szép unokát, dédit ölelt karom.
Tettemmel lehetnék példaképek?

Lehetsz: pap, mérnök, pedagógus, orvos,
Imádkozol, gyógyítasz, tanítasz, tervezel,
Otthon szabad világról álmodozol.
Az alap-feladatról ne feledkezz el!

Irányt mutatni átadom hitemet:
Jövők csak SZERETETBEN építhetjük!
Ez úthoz nyújtom segítő kezem.

Kis mezsze, de hogyha szívvel követtek:
Valljuk együtt, MINDEN EMBER TESTVÉRÜNK!
Higgyétek: SZABAD VILÁGBA érkeztek!

Budapest, 2015. augusztus 20.

CSODÁS AJÁNDÉK

(22 év kéz a kézben)

Szerettem volna valami
nagyon szépet írni.
Szeretném megköszönni
a csodát,
hogy minden percben
vársz reám.

Szeretném elmondani:
ünneppé változtatod
a leghétköznapiabb
pillanatot,
azzal, hogy szemed
rám mosolyog.

Szavakkal kifejezni,
hogy figyelmességed
egekbe repít,
gyógyír
testnek s léleknek.

Azt, hogy minden perc,
minden pillanat
ajándék,
melyet veled tölthetek.

Hogy figyelsz rám.
Féltő ölelésed
zaklatott szívemnek
olyan, mint hajónak
viharos tenger hullámai után
a csendes öböl.

Ha esetleg sírok, kiborulok,
nem fordítasz hátat.
Csupán egyetlen félelmed van,
hogy netán elveszítesz.
Ez ellen harcolsz, küzdesz.

Ne félj!
Én sok évvel ezelőtt,
kezem kezedbe tettem,
azt tőled, soha többé,
vissza nem veszem!

Budapest, 2015. június 9.

LÉGY TE A SZERETET KERTÉSZE

Hol terem a szeretet?
Szívünkben.
A kis magot, ha elülteted,
ápolod,
mosolyoddal
öntözöd,
mint lágy szellő,
szelíd hangoddal simogatod,
megered
egy pillantásban,
tenyér simogatásában,
minden ölelésben
egy szál virágban,
ha kedvesednek átnyújtod,
egy vázába
berakod.

Megláthatod a
kristálytisza vízben,
melyben
megcsillan
az ég kékje,
ahol
cikáznak a fecskék,
s csivitelésükkel
előcsalják
egy gyönyörű
perc emlékét.

Szeretet van a felhőben,
mely a Nap hatására
változtatja alakját,
s neked elmondja
honnan jött,
s hová tart,
öntözi a földet,
életet ad.

A szeretettel
ha feltöltődsz,
könnyebb lesz a
batyud,
melyet válladra
rakott az
élet.

A szeretet erőt ad,
biztonságot –
Ha szeretsz, s
viszont szeretnek,
mindig van
szövetségesed.

Ültesd, óvjad hát
te is
a szeretet-
magot
az emberek
szívében.

Legyél Te az ő elhivatott
kertésze.

Tudod, a szeretetmag
Istentől ered,

s Fia Jézus Krisztus

a

Szeretet jegyében
értünk vállalta a keresztet.

Budapest, 2014. szeptember 28.

VILLANCSÓ

Szürkületkor, erdőszéli fákra
Ezernyi repülő apró lámpa.
Mintha szellő fújna fényes vásznat
S beborítaná lombkoronákat.

Égi lámpásként a szentjánosbogár
Körbe fényt varázsolva, táncot jár.
Emberi szem lehet, csúfnak látja;
Környezetét ő megvilágítja.

Szűk órán át tart csak fényvarázsa,
A szentjánosbogárkának násztánca.
Ez, éjjeltündöklő-bogaracska,
Avagy villancsó, az utat mutatja.

A csöpp bogár lebegjen intő jelként.
Soha ne testét, hanem a lelkét
Lásd meg annak, akivel épp beszélsz!
Sugározza Isten üzenetét.

Budapest, 2015. szeptember 20.

HIT, REMÉNY, SZERETET

Emlékszel-e, mikor karodban tartottál?
Reám mosolyogtál, csendesen biztattál:
„Ne félj kislány, eljön számunkra még a nyár!
Addig pedig ránk sok csodaszép tavasz vár!”

És valóban jött is virágzó kikelet,
Daloló madárral, bimbózó rügyekkel,
Kibomló virágot megszálló méhekkal,
Bő termést ígérő tavaszlehelettel.

Boldogságígéret, bármerre tekintek.
Csodás világ! Mondtad: „Miénk lesz itt minden!”
Fülemben visszhangzik; szinte el sem hiszem.
Kutatok létem ködlő emlékeiben.

Nem volt könnyű sorsom, buktatókkal telve.
Ám mikor ránézek három gyermekemre,
Unokák, dédikék szívemben fénylenek.
Minden nyűgöt és bút, rögtön elfeledek.

Ilyenkor rájövök, ezt ígérted nékem:
Ne csüggedjek el, mert győzni fog reményem!
Csak örök szeretet lakózzék lelkemben!
Maradjak meg mindig erőst a hitemben!

Budapest, 2015. szeptember 2.

IV. fejezet

ISTENES VERSEK

MOST MÁR TUDOM...

Titokzatos fényben haladok lebegve.
Honnan e fényesség, sugározva szerte?
Tebelőled árad, mely köt mindent egybe.
Amerre csak nézek, angyalok serege.

Körülöttem szférák csodás zenéje zeng.
Köszöntve ekképpen, kik most érkeztenek.
Nem lépek én, suhan légiesen testem.
Vakító fény felé vonzza tekintetem.

Utam végén áll Ő, akihez igyekszem.
Karom felé tárom, már majdnem elérem,
Türelmesen vár rám ott, a végtelenben.
Egyszerre csak álljt int, kezét felemelve.

Nevemen szólít, ám hangját mégsem hallom.
Út végére értem? Ez végállomásom?
Csak érzem, amit mond, ettől megtorpanok:
„Nincs még itt az időd!” „Van még feladatod!”

„Ha elvégzed munkád, itt várlak az úton!”
Reményt adó szavak, hát visszafordulok.

*(Most már tudom: el kell végeznünk munkánk,
be kell fejeznünk küldetésünk.)
/1991. szeptember 11-i éjszaka emlékére/*

Budapest, 2015. július 6.

VIRÁGVASÁRNAS

Virágvasárnap van,
nagy a gyülekezet.
Szent Királyunkat
barkaágakkal
köszönteni
ím eljöttek:

**A NAGY KIRÁLY JÖN!
HOZSÁNNA, HOZSÁNNA!**

Dicsőítünk Téged
Meváltó Királyunk!
Hallva Jézus nevét
Földön és a Mennyben
most térdre boruljunk!

**A NAGY KIRÁLY JÖN!
HOZSÁNNA, HOZSÁNNA!**

Bevonulása Jeruzsálembe
tanítványaitól körülvéve
számárháton történt.
Az út porában pálmaágak.
Ha nem a nép,
a „kövek kiáltanának!”

**A NAGY KIRÁLY JÖN!
HOZSÁNNA, HOZSÁNNA!**

Jézusomnak mért nem lovat adtak?
Kiáltanék az apostoloknak.
Gyenge hangom nem hallik oly messze.
Mindenki fennhangon énekelve
ruháikat terítik elébe.

**A NAGY KIRÁLY JÖN!
HOZSÁNNA, HOZSÁNNA!**

Örök életének részesei lesznek.
Pálmaágot ujjongva lengetnek.
A sokaság a békét várja tőle:
„Áldott, aki jött az Úr nevében!”
Dicsőségesen
vonul be Jeruzsálembe.

**A NAGY KIRÁLY JÖN!
HOZSÁNNA, HOZSÁNNA!**

Ugyanez a tömeg,
nem sok idő múlva
most már csak bámulja.
Fején töviskoszorú van.
Szent testét kövekkel dobálja.
Néhány hang csendesén sóhajtja:

**A NAGY KIRÁLY JÖN!
HOZSÁNNA, HOZSÁNNA!**

Száll az Úrhoz fohásza:
„Atyám szabadíts meg ezen órától!”
Számunkra példamutatás tanítása:
„De hisz azért jöttem ez órára:...
Ha csak a gabonaszem a földbe nem esik,
és meg nem hal, maga marad...”
Ezen idő alatt:
kinn a természetben kibomlanak
a lombok, a fák virágba borulnak.

**A NAGY KIRÁLY JÖN!
HOZSÁNNA, HOZSÁNNA!**

**BÉKESSÉG A FÖLDÖN ÉS DICSŐSÉG
A MAGASSÁGBAN!
HOZSANNÁT KIÁLTSUNK!
HOZSÁNNA A NAGY KIRÁLYNAK!**

Budapest, 2015.március 17.

ISTENBE VETETT HITEM

Tiszta lelkiismeretnek
Boldog szív az eredménye.
Tudom Uram,
Nem vársz tőlem
Hősies tetteket.
Számodra elegendő
Pusztá hitem.

Ezért
Minden reggel s este,
Lelki leltáramat készítem.
Elmondom néked Istenem,
Azon dolgokat, melyek
Közéd s közém kerültek.

Azzal, hogy megvallom
Bűneimet,
Lélegzethez juttatsz,
Erőddel megtisztítasz
Minden gonoszságtól.

Ha tiszta a lelkiismeretem,
Boldog lesz szívem,
Ehhez
Meg kell szabadulnom
A büntudattól.
Mert lehetetlen

Egyszerre boldognak és
Bűntudatosnak lennem.

Kérlek Uram!
Légy velem!
Segíts ebben!

Aki Téged keres,
Annak útja hozzád vezet.
Segítséggeddel
Megbirkózom
A napi nehézségekkel.

Számodra elegendő
Pusztá hitem:
Nem vársz tőlem
Hősies tetteket.
Tudom Uram,
Te velem vagy!
S ha
Isten velünk,
Ki lehet ellenünk?

(Róm. 8.31.) 2015. május 28.

*„Sok fájdalom éri a bűnöst, de aki bízik az Úrban, azt ő
szeretettel veszi körül. Örüljete az Úrnak, ujjongjatok, ti
igazak! Vigadjatok mind, ti igaz szívűek! (Zsolt. 32.1-11)*

KARÁCSONYI ÉNEK

(*Gyermekeket Elvesztő Édesanyáknak*)

Számtalan gyönyörűbbnél gyönyörűbb
dalt írtak már meg
Jézus születéséről.
Bennem is zengnek
szebbnél-szebb dallamok;
az anyává válás misztériumáról.
AVE MARIA

Isteni ajándékként éltem meg
mindhárom gyermekem
világra jövetelét,
de másodikét
legbecsesebbnek:
hisz ő
karácsony előestéjén született.
AVE MARIA

Nincs a világon annál
nagyobb csoda,
mint a várandósság
szent állapota.
Hála érte az Úrnak,
hogy számunkra
ezt az érzést
átnyújtotta.
AVE MARIA

Mikor egy édesanya megtudja,
 hogy szíve alatt
 magzatát hordja,
részesévé válik az Isteni akaratnak,
 új embert hozhat
 a világra.
AVE MARIA

Ám nagy különbség mégis van
 Szűz Mária
s mi, földi halandók között:
 Ő tudta, hogy messiás az,
 ki majd eljön,
 s akinek szenvedése
a világ megváltását készíti elő.
AVE MARIA

Ezzel együtt vállalta e szent
 küldetést,
mellyel Isten kiválasztotta őt,
 s fölénk helyezte,
 példamutatásul:
„földi utadat becsülettel járjad,
 s fogadd el jutalmul,
 még a kínok kínját is,
 ha azt kell kiálljad,
 mert az Úr
szándékai kifürkészhetetlenek.
AVE MARIA

Budapest, 2014. december 1.

KÖSZÖNÖM ISTENEM!

(Születésnapra)

Egy éve született első versem,
Úgy illik, hogy ezt megünnepeljem.
Uram, tudom, neked köszönhetem
E tehetséget. Te adtad nekem!

Hálás szívvel írom köszönetem.
Mutasd meg utamat, merre menjek.
Mint töröljek szomorú könnyeket,
Sok örömet még hogyan szerezzek?

Neked ajánlom tiszta szívemet!
Általad nyerem a szeretetet,
Melyet sokszorozva széthinthetek.
Istenem! Köszönöm kegyelmedet!

Budapest, 2015. július 31.

ISTENEM, HOL VAGY MOST?

Sietek, hogy verseimben hátha
Sikerülne mindazt elmondanom,
Mi úz, hajt, mintegy rabszolgatartó.
Érzem, lehet nincs sok időm hátra.

Istenem hol vagy most, mért nem látod?
Nagy vesz fenyeget, akár vulkánként
Borítani, pusztítva lávaként
Körülöttünk széles e világot.

Gátat vetni ennek senki nem mer.
Könyörgöm! Küldd közénk a Megváltót!
Vesztébe rohan Földön az ember.

Bizton felismerjük Messiásod!
Áldjuk nevét, Ő a Te követed!
Akár jó mezítláb, számárháton...

Budapest, 2015. augusztus 7.

V. fejezet

NEHÉZ PERCEK

KI LÁTOTT IGAZI SZÜRKÉT

Lehet-e ragozni a szürkét?
Netán: szürke, szürkébb, legszürkébb?

Kitekintek az ablakon,
szürkeségbe borult a táj.
Hová tűnt a kék ég? Hiszen fenn a Nap!
E szürkeségen mégsem tud áttörni
fénylő sugaraival.

Lám, karnyújtásnyira folyik a Duna.
Strauss zenéjében még csillogó kék volt;
most az is piszkos-szürkévé változott.

Házunk előtt, lenn a parkolóban,
szürke emberek, szürke autókba
pakolják be szürke táskáikat.
Szürke slusszkulccsal indítanak,
szerencsét próbálni, szebb világba.

Lehet, hogy már a lelkük is ilyen szürke?
Szemükben csillan-e fénye a reménynek?
Nem látni, szürkeség takarja előlem.
Vajon hová tartanak e szürkeségben?
Körülnézek, de akármerre kémlelek,
halovány fénysugár sem látszik sehol sem!

De igen, végre!
Ott távol, megtörik a szürkesség,
felcsillan egy fény!
Erre vártam én?
Reménykedve sietek elébe.

Hangosat dobban a szívem...
Vagy nem is az enyém?
Egy vasszív hangját hallom én?
Zakatonva közeledik felém.

....

Ekkor felsejlik előttem a Rónaság,
békén legelésző magyar szürke marhák;

A színek is megjelennek rögtön ezután.
És ott a fény!
De vajon igazi-e, vagy ez is csak délibáb?

....

Tovább, tovább...
Dübörög, zakatol a vasszörnyeteg,
hangjától a szívem is beleremeg,
Dobhártyát hasító fékcsikorgás...
Vonatból leugró szürke emberek...
szörnyülködnek...fogják szürke fejüket...

....

Mi volt ez???

....

Ki volt???

....

Vajon miért tette???

....

Felülről nézem:

Ki látott már bele az emberek szívébe?
Tudósok, festők, írók vörös színt használnak,
mikor lefestik, leírják, és élénk tárják.

....

A vörös szív
most ott fekszik
szürkén,
a szürke földön.

....

Oly halovány már minden.
Szívem sem lehet más, mint szürke.

A reménytelenség színe:

a lehető

Leges-legszürkébb

SZÜRKE,

**amilyen szürkét nem látott még
a világon senki se!**

....

Ám ekkor
az égen két
szürke felhő közt
utat tör magának
a napsugár.

„EMBEREK!!!”
„NE MENJETEK TOVÁBB!”
„ITTHON IS VAN REMÉNY!”
- kiáltanék -

....
Ugye, nem késő még?

Budapest, 2014. október 17.

HARCOLOK ÉRTED

Kérted:

„Írd meg nekem, mit éreztél,
mikor kórházi ágyamon a kínok-kínját álltam ki!”

Láttam, mikor kilépve a kocsiból, megtántorodsz,
mögéd léptem, még időben,
hogy karjaimmal átölelve téged
a szörnyű eséstől megvédjelek.

Láttam, hogy eszméléskor rám tekintve,
igyekszel erőt önteni belém
„Semmi az!”
mondtad,
s gyenge mosolyt küldtél felém.

Láttam, egész nap hősiesen viselted magad,
hogy ne rontsd el barátaink
hangulatát.
De ajkaid kékje elárulta,
nagy a baj.

Láttam, hogy hazafelé milyen bátran túrted
a Nap még mindig égető melegét,
csak annyit kértél:
„vigyetek vissza a kórházi ágyba”.

Láttam, kívülről figyeled harcomat a doktornővel,
kinek szent meggyőződése volt, hogy
nem lehet egy kórházba „csak úgy”
besétálni:
„77 betegre egy orvos ügyel”.

Láttam, mikor határozott fellépésemre
a mégis elkészített EKG-t
nézve kijelentette:
„Legszívesebben az intenzívra fektetném a beteget”
Te megkönnyebbültél.

Láttam, mikor lóhalálában éjjel visszatértem,
hozva a legszükségesebbeket,
hálásan rám tekintettél,
s csak ennyit rebegtél:
„Köszönöm neked az Életet”!

És jött a harc.
Minden perc, minden óra, minden nap
küzdelem volt a halál angyalával,
fogtam a kezéd,
bátorítón mosolyogtam,
de lelkem belül sikoltani akart:
„Könyörgöm! Ne vidd el még tőlem!”

„Menj, pihenj egy keveset kedves!”
szóltál néha,
de tudtam, legszívesebben ott tartanál magad mellett
éjjel-nappal.

S jöttem-mentem
kórház és lakás közt
naponta kétszer,
hogy ne legyek útban,
de mégis foghassam kezed.

Minden nap találkoztam
házunk egyik lakójával,
ki szintén férjéhez sietett,
vagy onnan haza.
„Hogy van?” – kérdeztük egymást –
„Változatlan”
jött a válasz.

Nem írom le, mit éltem át,
mikor a komplikáció
fellépett nálad.
Csak bátorítón szorítottam kezed:
„Ne add fel, kérlek!”

S Te erős voltál.
Újra talpra álltál!

:/:

Amikor már lejöhettél az utcára,
boldogan támaszkodtál karomra,
s szívtad magadba a friss,
szabad levegőt.

Nyílt a kapu, s kilépett rajta
az a nő,
akitől boldogan kérdeztem újra:
„Hogy van Ő?”

„Meghalt”

.....

S én éreztem, ekkor elhagy az erő!

.....

Istenem! Köszönöm, hogy
NEM Ő!!!

Budapest. 2014. augusztus 4.

VIHAR A HÁZUNK TÁJÁN

(tövestől kitépvve)

Ítéletidő tombol a lelkemben.
Kinézek az ablakon, s látom,
ott is sűrűn gyülekeznek
a fellegek.

Szörnyű balsejtelem üli meg szívemet.
Mi lesz itt?
– kérdem –
Orkánszerű szél zúdul le a hegyekből.
Mindent felkap, mi útjába kerül.

Szedjétek össze értékeitek!
Mert kő, kövön itt meg nem marad!
A tájra éjjeli sötétség borul,
s mikor az első villám lecsap;
a pokol elszabadul.

Csattog, villámlik, tombol a szél,
megjött az özönvíz jégesővel.
Rövid idő, s térdig érő ár
hömpölyög végig az utcán,
mely után
levelek borítják a földet,
ágak recsegnek,
kettétörnek.

Elérkezett
a végítélet!

Látom mások sem alszanak.
Sorra kigyúlnak
az ablakokban a fények.
Rettenve néznek körbe
az emberek:
mit hagyott épen
a végzet?

Kinn elül a vihar végre.
„Trópusi eső zúdult a vidékre”
szólnak a reggeli hírek.
Mindezt testközelből nézve:
látod, olajfánkat a ház előtt
a szél gyökerestől kitepte.

Kinn minden romokban hever,
de lelkemben belül sincs béke.
Valami összetört szívemben,
nincs többé, ki a cserepeket
összeillessze.

Ma egy újabb barát lelke
szállt a Mennyebe,
s hagyta itt e földi létet örökre.
Kivel gyermekkorunkban
együtt futottunk nevetve
versenyt a széllel.
S most:
tövestől kitépve!

(Sándor Klári emlékére)

Budapest, 2014. augusztus 8.

LEVEGŐT!

Panelréseken át víz tört utat,
Falon folyt végig, tapéta szakadt;
Állandósult moraj. Villám szaladt.
Hiába zártam be zsaluimat.

Kinéztem: Az utca fehér jég alatt.
Sűrű felhők esőfüggönyt húztak.
A jégesőt szél csapta ablakunknak.
Végül, hömpölygő piszkos áradat.

Mázsás teherként ül mellkasomon,
„Levegőt adjatok! Esedezem!”
Ítéletidő! Szorítja torkom!

Vijjgó sziréna hangját hallom;
Mentőautó húz el előttem.
Életünk hajszálon múlik, tudom!

Óbuda, 2015. augusztus 5.

SIKOLYFA

Szívet, lelket megrázó sikoltás:
„Elfáradtam, már nem bírom tovább,
Bennem az élet rettenetté vált!”
Csak kérge, mi segítségért kiált.

Mikor mindenki aludni tért, éjjel,
Odvában, bagoly remélt menedéket.
Ágai közt madár már rég nem dalolt,
Fészket fiatal faágakra rakott.

Volt ő venyige, lett árnyat adó fa,
Sok életnek védő, oltalmazója.
Évek nyomait hordja most magában.
Így nem lehetne senkinek fejfája.

Velőtrázó sikoly töri meg a csendet,
Öreg fának végső kiáltása lett ez.
Fejet hajtva álljatok most meg egy percre!
Mennyből eljött érte angyalok serege.

Budapest, 2015. július 8.

VI. fejezet

MESÉLEK

„CSAK ÜLÖK ÉS MESÉLEK”

Csodálkoztok azon, ugye?
Mint maradtam friss és üde?
Hadd *meséljem* most el nektek,
Miként történhetett ez meg.

...

Az évek villámgyorsan teltek,
Három-lányos anya lettem,
Aztán tizenkét unoka,
Majd jött három dédunoka.

„Ejnye, de megöregedtem!”
„NEM! NEM! ÉS NEM!”
Kórusban kiált sok gyerek.
„Nagyi, Te még nem vagy öreg!”
Ezen mosolyognom kellett.

A hetvenet is betöltöttem,
Fehér hajam ellenére,
Magam öregnek nem érzem,
Milyen válasz lehet erre?

Kézen fogva gyermekeim,
Igaz mesét mondtam nekik.
Aztán az unokák jöttek,
Egyre, másra könyörögtek:
„Kérlek mesélj, Mesélj kérlek!”
Csodáltam tündöklő szemüket.

Elmondtam hát sorba, ahogy következtek.
Szerették hallani, hogyan vártuk őket,
Nem kellett hozzá, csak kis odafigyelés,
Hiszen mindegyikük külön egyéniség,

Élettörténete mesebeli regény,
Hallgatná naphosszat, saját történetét.
Mondhatna-e más nekik igaz meséket,
Mint én, ki közülük most a legöregebb?

...

Ezzel nekem tettek, nagy-nagy szívességet,
Magam is időbe vissza-visszatértem,
Fiatallá válva,
Múltat velük együtt, ismét újraéltem.

...

Elárultam tehát,
„Ifjúságom” titkát:
Mert vagyok örökre,
Fogja a meséknek.

Gyermeksereg vesz körül,
Mást én nem tehetek,
Csak
Ülök és mesélek,
Végeérhetetlenül...

Budapest, 2015. május 12.

KIKELET

(Csodavárás jegyében)

Szebbnél szebb versek születtek
tavaszról s a kikeletről.
Versenyre kelni nem merek.
Ezért hát én csak mesélek.
Érzéseim következnek,
amint
előbújnak a szívemből.

A tavaszról szeretnék énekelni,
mely nekem az életet jelenti.
Életem pedig csak egy
a sok közül,
kik a Földön most itt élnek
körös-körül.

Az idei kikelet
Életem 70. tavasza lett...
Sok szépet már megéltem.
Nem tudnám elmondani nektek,
közülük melyik volt a legszebb.

Talán, ha hetven versszakot írnék,
benne lenne minden emlék.
Akkor lehet, megértenétek,
szívem milyen **csodákra** ébredt.

Azzal kellene kezdenem:
Tavaszi volt, mikor megszülettem.
Háború dúlt a világban.
Az én *kíváncsi* génjeim
nem hagytak mamám pocakjában.

Fekete hajú fejecském
kidugtam,
s mit láttam?
Három bomba hullt a házra!
Ezen én csak *csodálkoztam*.

Egy évesen *megcsodáltam*
a puliszkából készült tortát,
melyből Édesanyám keze
nekem szép szívecskét formált.

Csodálkozva nézegettem
magam körül a világot.
Szemem minden évben újabb
s még újabb *csodákat* látott.

Három évre megérkezett
fekete hajú öcsikém,
később jött még két testvérkém.
Három *csodálatos* legény.
Én lettem a „kismamájuk”,
vigyáztam is nagyon rájuk.

Lassan-lassan felnőttem én.
Csodás csillag közelgett felém.
Első leánykám
születésem napján
jött e világra.
Nekem új **csodát** varázsolva.

Talán ez volt a legszebb
tavaszi kikelet!
De itt én meg nem álltam,
csodát tovább kutattam.

Nem volt nálam kíváncsibb senki e Földtekén.
Minden érdekelt, mi körülvett engemet,
fű, fa, virág, s figyeltem a kék eget.
Ott is inkább legszívesebben
éjjel a csillagokat lestem,
érdekelt volna, mi lehet
túl a Tejútrendszeren.

Azt nem állíthatom,
hogy földhöz ragadt
a gondolkodásom.
Leginkább UFÓK-ról álmodozom.
Szeretnék találkozni egyszer
Földön kívüli léttel.

De nem azért, mintha
az ember untatna.
Csak szeretném megkérdezni tőlük:
látják-e ők is a mi Földünk?

Van-e ott is *kíváncsi* köztük,
ki tanulni szeretne tőlünk?
Elárulnám nekik
mi a legszebb földi erényünk.

A SZERETET
lenne az első szó,
mit számukra megtanítanék.
Ha netán ezt meg nem értenék,
eléjük *szívemet* teríteném.

A CSILLAGOK!
Mutatnék fel az égre.
Sok millió szeretet!
Ezek visszatükrözik
szívünk.
Ugye
látni távolból is fényünk?

Lám, nem csak mi vagyunk
árván, magányosan.
Kicsinyke Földünk,
csak egy
az Univerzumban.

Kíváncsi kérdésemre,
várnak-e ők is *csodát*?
Náluk e *csoda* mi lehet?
Lelkemet megnyugtathatná:
NÁLUK IS VAN KIKELET!
Ha pedig így van, akkor
felelet csak egy lehet:
A VILÁGON
mindeniütt
él
a
SZERETET!

Budapest, 2015. február 19.

KETTEN A HEGYEKBEN

Vállán puskával, kilépett az ajtón.
Körülnézett. Nincsenek-e farkasok?
Tegnap szomszédok jelezték, nyomokat
Láttak. Meg kell védenie a Kedvest.

Tudta, ha felébred a lány, első útja
Biztosan ház mögé, a forráshoz vezet.
Arra indult. Feltérképezni terepet...
De semmi nyom, már éppen fordult újra,

Fülét furcsa motoszkálás ütötte meg.
Hát mégis? Hang irányába nézett s ekkor,
Málnabokrok fölé magasodó
Óriás, nagy, barna medvét látott.

Nem tétozott. Érezte, ez nem lesz rest,
Ha előnyhöz jutna, széttépné rögvest.
Nem magát féltette, de mi van akkor, ha
Utána, Ő következik? Célzott. Lőtt.

Az állat megmerevedett pofáján
Gonosz, diadalittas vigyor. Állt, állt
Mozdulatlan, majd lassan eldőlt.
„Többé sose kell félned ettől!”

„Ő VOLT!” Hallotta maga mögött.
Ott állt, hárászkendőben,
Kezében még füstölgött
Az elsütött puska csöve.

„Ő volt az,
Aki kislány koromban,
Úgy megijesztett, aki minden
Rémálmom egyike.”

„Ketten lőttük le!”
Nehéz álomból ébredt a lány.
Ám lelke akkor békét talált,
Mikor feltekintett, a medvebőrt

Most is ott látta, a lakás falán.
Megvédték volna egymást
Minden körülmények közt:
Akár életük árán.

*Valahol a Keleti Kárpátokban
2015. június 20-29. Budapest.*

FENYVESEKBEN MANÓK NYOMÁN

Egy fiú meg kilenc leány,
Megyünk fenyvesek határán.
Hol meglepetés vár reánk!
Rönkfából egy meseház áll.

Hajolgatunk, szedegetünk
Szamócát és virágot,
Szépnek látjuk mi így együtt,
Ezt a mai világot.

Nádszál bólogat a szélben,
Szellő repít pitypangot,
Pipacs nyílik az útszélen,
Víg táncot lejt pillangó.

Legény kaszál domboldalon,
Amott birkák legelnek,
Rigó fütyty szól, patak dalol,
Pulik bárányt terelnek.

Fenyő, rügyét kínálgatja:
„Nyarat magában hordozza!
Szirup-csöppje kanaladra,
Torkodnak télen doktora!”

Kati súgva hozzánk hajol:
„Ily csodát még nem láttatok!
Sejtitek, kik dolgoznak ott?
Mondják: mesebeli manók!”

Meglesni a manó-házat.
Oda tart most kis csapatunk.
Kíváncsian találgatjuk:
Ki épít itt titkos várat?

Emberfia még nem látta
Ki ácsolja azt a házat.
Készül, lehet tündéreknek.
Vödör, seprű, meg szekerce,

– Mintha kakasszóra várna –
Szépen sorjában letéve,
Éjszakai munkát hagyva.
Távoztak fenyes mélyére?

Gyönyörködünk csodás tájban,
Örök emléket készítve.
Összegyűlünk meseházban,
Mely a titkát megőrizte.

*Tihaháza, 2015.június 20. –
Budapest, 2015.június 28.*

TÜNDÉRORSZÁGBAN JÁRTAM

(Borinak szeretettel)

Magas házak tövében
Piciny lak áll szerényen,
Kicsiny kapuján belépve,
Csodás képtárul elébem.

Maros partjáról köszönt, sárga
Liget szépe, kinek virága
Alkonyatkor, varázsütésre
Kipattan. Egy éjszaka élte.

Amerre nézek, mindenütt virág:
Rózsák, szegfűk, estikék, tátikák.
Mintha földre szivárvány szállt volna,
Piros, fehér, lila, sárga, rózsa.

Emitt nyújtja paradicsom indáját,
Amaz kínálja húsos paprikáját,
Huncutul kikandikál számóca-pár,
Köszönt szerényen egy havasi gyopár.

Hogy kerültél ide, nekem megsúgod?
Magas hegyeken, sziklák közt otthonod.
Szerető-szív emberek közé hozott,
Helyed megállod, bárhová visz sorsod.

Fenyvesek hangulata itt van veled,
Hoztad magaddal fenséges hegyeket.
Zúgó Kárpátok általad üzennek:
„Mindig vigyázzuk sorsotok, éltetek!”

Hajnal, lugas, hullámszó sziromtenger,
Virág-illatuk ontják körülöttem.
Málnabokor, mintha karjával ölelne,
Akárha lenne éltem tündérmese.

Fenyő magasodik a szomszédos kertben.
Sorolhatnám: mogyoróbokor erre,
Őszibarack, almafa. Jé! Ott csodás
Sorban: télire, száradó farakás

Jelzi; Majd ha zord tél jön, sem lesz árva,
Elhagyatott ez a ház. Duruzsolva,
Szorgos kezek nyomán kályha, melegét
Árasztja. Nyárról tündérmesét regél.

Beszterce, 2015. június 22.

PIROS ALMÁK SORSA

Rövidke kocsányon csüngtem a faágon.
Közvetlen mellettem gyönyörű szép Párom.
Ideért a gazda, felmászott létrára.
Almát tett kosárba, legyen majd asztalra.

Vidáman kiáltott kettőnkre pillantva:
„Híj' azt a nemjóját! Ez ám piros alma!”
„Egyiket Páromnak, másikat magamnak”,
Elválasztott minket, két zsebébe rakva.

Én nem szomorkodtam.
Abban biztos voltam,
Párja a Páromba,
Beleharap nyomban.

Budapest, 2014. szeptember 20.

KUTYASZORÍTÓBAN

Lányoméknak két gyönyörű
fekete szőrű
labradorjuk őrizte a házat,
s a gyermekek örömét:
Rimi és Romi.

Picinyke kislány volt Viki unokánk,
mikor Romi megérkezett házőrzőnek,
együtt cseperedtek fel,
jó volt látni, ahogy a békés természetű
hűséges társ engedi magát
terelgetni e
csöppnyi leányka által.

Mindketten boldogan fogadták,
mikor Rimi is csatlakozott hozzánk.
Azt az örömet pedig leírni sem tudom,
amikor 7 kis apró jószág
jött a világra.

Egy baj volt csupán,
lányoméknak szabadsága épp ez időre esett,
s így megkértek bennünket,
költözzünk le hozzájuk,
hisz magukra hagyni őket nem lehetett.

Sohse volt dolgom újszülött kutyakölykökkel.
Izgatottan figyeltem az anya mozdulatait,
Romi, mint újdonsült atya, szintén ott téblábolt,
segíteni akart.

Az egyik kiskutya mindég elcsámborgott,
esetlenke, ügyetlenke s folyton visongó volt.
Rekkenő meleg lévén, anyjuk kijött a kutyaólból,
s a fa árnyékában igyekezett megszoptatni őket.

Számolgattam, hát a csángoló újra csak benn rekedt,
az ól jobb hátsó sarkában keresett magának helyet.
Gondoltam, segíték neki, bemásztam érte, s finoman
két kezembe véve, próbáltam háttal kiaraszolni.
Ez a kis buta pedig ész veszejtve kezdett visongani.

Agyamban átfutott a gondolat:
Mi van, ha erre Rimi, az anyja,
netán Romi az apja
azt hiszi, bántom a kicsinyüket,
segítségére sietnek,
s hátulról belém kapnak?!

Négykézláb állva,
félíg a kutyaólból,
kezemben a visongó jószággal,
elkezdtem nevetni,

s ha hiszitek, ha nem,
se ki, se be
nem tudtam haladni.

Beszorultam

***Magam elé képzeltem a képet,
mely a kutyák elé tárul,
Egy jó nagy husi falat,
melybe bele kell harapni!***

Szerencsére, mint mondtam, szelíd,
hűséges kutyusok voltak,
nem kapta el őket a harci kedv,
így hát a vége:
Happy-end
lett.

***Sértetlenül kerültünk ki
mindketten
a
kutyaszorítóból.***

Monor 2014. október 10.

NAPMADÁR

(kínai fülemüle)

Titokzatos, aktív madár,
Kínai fülemüle pár.
Hazája India, Nepál,
Ám lehet Tibet, vagy Bhután.

Enni papayát, quáját szeret,
Fogyasztja még a zamatos epret.
Észrevenni őt nehezen lehet,
Kedveli, csendet-adó rejteket.

Gyönyörű, csodaszép éneke.
Párját választja egy életre.
Ha netán elszakítják tőle,
Új párt magának már nem keres.

Ám hogyha visszatér, évek múltán;
- Jó lenne tőlük eltanulnunk tán -
Kapcsolatuk ugyanott folytatják,
Ahol azt korábban abbahagyták.

Budapest, 2015. július 21.

VALAMIKOR MINDEN ELKEZDŐDÖTT

(Jean-Marie Chauvet barlangász emlékére)

Milyen színt kellene kikevernem?
Elmerengve nézem ecsetemet.
Mártanám én, de melyik tégelybe?
Sehogy sem találom formarendet.

Vásznak már szépen kifeszítettem,
keverőmbe, mely színeket tegyem?
Harminckétezer évet jobb lenne,
Chauvet-barlangba visszamennem.

Egyszerű lenne, csak elővenném
vésőmet, s a tegnap jelenetét
könnyedén falra vésném, feketén.
Férfiak, ahogyan beterelték

a régen figyelt bölényt a szorosnál.
Kellett hozzá pontos együttmozgás.
Mindenki előre tudta dolgát.
Megtervezték, sokat gyakorolták,

ne vegye észre emberek cselét.
A csapatot Gyors-Láb irányította,
a fiatal harcosok mind ott voltak.
Szikláról figyeltem bölény fejét.

Hogy megrettent, amikor rádöbrent:
kelepcébe került. Eldöntöttem:
Megörökítem! Letisztítottam
a falat. Szép simára csiszoltam.

Az állat körvonalát bemélyítve,
ezzel vált megfoghatóvá szinte.
Hátraléptem, többször lerajzoltam.
Újra nekiláttam, próbálkoztam.

Közben csemetéim körém álltak.
Figyelték, amint fekete színnel
élethűvé lett, riadt pofája.
No lám! Fiaim közül legkisebb,

kezecskéjében vésővel éppen,
két orrszarvúnak viaskodását
örökítette meg. Tehetséges!
Bár nem lesz a legügyesebb pákász,

még talán lehet vadász belőle!
Rajtam viszont túltesz, bizonyára!
Fiamról ekkor vízióm támadt.
Az utódja: franciák festője;

Constant Troyon jelent meg előttem.
Állatfestőként, legjelentősebb.
Tanítanom kell hát e gyereket!
Döntöttem! Óvatost igyekeztem

kezecskéjét finoman vezetve,
figyelmét az orrszarvú púpjára
irányít'ni. Rajzát felfedezte:
Chauvet - franciák barlangásza.

*(Aki 1994. december 18-án megtalálta a késő őskőkori
rajzokat és lenyomataikat – melyek eddigi feltárt
legrégebbi barlangrajzok –)*

Budapest, 2014. november. 5.

IDŐUTAZÁS

Mindig érdekelt a titokzatos Sci-fi.
Ma éjjel átéltem. Lehet, hogy nem hiszik.
Hajnalok hajnalán aludni nem tudván,
három-negyvenhétkor, póker asztalunknál

hatunknak osztották a kezdő lapokat.
Belépve, illőn, mindig köszönni szoktam.
Tisztelettel most egy, jó éjszakát mondtam.
Másként üdvözetem, hogy szólhatott volna?

Egyik játékos társ ekképp viszonzta:
„Jó reggelt!” Másiknál: „Délután van mostan!”
„Le sem feküdtem még – a harmadik emígy –
huszonegy-negyvenhét, most órám ezt jelzi.”

Épp ennyi volt, mikor én aludni mentem!
„Ezek szerint, időutazóvá lettem?”
„Ja! JA!” Röpké válasz jött sűrűn a chaten.
„Ha én ezt a klubban elmesélem egyszer!”

Ki hiszi el nékem éjjeli kalandom?
Bűnbarlangba járok, időutas vagyok!
Ha megélte volna, Verne Gyula, szegény!
Kerekedne ebből szenzációs regény!

Egyszerre több helyen voltam, egy időben?
Vagy netán egy helyen ültem, több időben?
Stanislaw Lem talán a megmondhatója.
Vagy a jó Isten, ki mindennek tudója.

Ezen bizony annyira elgondolkodtam,
lányos zavaromban All-int kattintottam.
Játékosársaim szemüknek nem hittek,
mikor Hét-Kettessel, fullal vittem mindent.

*Budapest, 2014. augusztus 28.
4,16 (vagy ki tudja hány óra?).*

VII. fejezet

APRÓ SÓHAJOK

JÉGBEFAGYVA

Akár csak egy sort is lehetetlen írnom.
Jéggé dermedten áll minden gondolatom.
Akármerre nézek, jégkristályok vannak.
Hová lett hírnöke csodaszép tavasznak?

Jéggé vált mosolyom, jég lett leheletem,
Jégszilánkos szívem, szememben is könnyem.
Kis kertemben most csak jégvirágok nyílnak.
Hírét sem hallani: vége lesz a fagynak.

Uram segíts! Mutass utat, mit kell tennem,
Ismét bimbó, s virág legyen körülöttem,
Jéggé fagyott szívem újból feléledjen,

Szeretetmagokat, mely földbe ültessem?
Verseimtől árva lelkünk melegedjen,
Hajlékunkat feldíszítsem szeretettel.

Budapest, 2015. április. 28. 0 h 38'

DILEMMA

(Válaszúton)

Verseimet előveszem szépen sorra.
Melyek azok, mik még megfelelnek nekem?
Nagyítóval nézem, kutatom, keresem,
Róluk a pókhálót lassan leporolva.

Oly sokat változott ízlésem, stílusom,
Szabad-verseimet átírom hát gyorsan.
Katonás haptákba vágják maguk nyomban.
Szavaim vigyázzba állítani tudom.

Olvasom, ízlelem, dallamuk hallgatom...
Akármint is nézem, nem tetszenek nekem.
Szabályosak mind, de tényleg ezt akarom?

Kerek ez az egész, akár a nagykönyvbe'.
Én csak írom tovább, Editkés versemet.
Petrarca szonett nem lesz így belőle.

Budapest, 2015. július 1.

ÉRDEMES MEGPIHENNI

Ha megérkezel egy állomásra,
Érdemes kicsinykét megpihenni.
Betekinteni a hátizsákba,
Tettekről mérleget készíteni.

Számvetésed jót, rosszat egyaránt
Tartalmaz. Nem mindegy, többet latban
Melyik mennyit nyom; milyen az arány.
Nézd át alaposan leltáradat.

Mérleg nyelve jobbra, balra billen,
Rajtad múlik, élted, hogy telik el.
Miként látod azt visszatekintve,

Lemenő Nap vöröslő fényében.
Döntést hozva, időd ne fecsérelj,
Új lépéshez írd meg számvetésed!

Budapest, 2015. július 3.

A GONDOLAT EREJÉVEL

(*avagy: gondolatban mindig Melletted*)

Mondd, lehetnék melletted a hosszú úton,
vigyázhatok Rád, mint Őrangyalod?
Ígérem, piszzeni sem fogok,
anyós-ülésen meghúzódok.

Elképzelem, mint nyitsz előttem ajtót,
- mert szellemkéz erre képtelen -
tessékelsz be előzékenyen.
Én eligazítom hófehér leplem.

Elindulunk, Te boldogan kérdezed:
„Hát még sincsen vége semminek?”
„Mégis itt vagy újra énvelem?”
Én viszont nem szólalhatok meg.
Némán ülök, csendben leszek.

Az első keresztútig, hol a kormányt
hirtelen nekem kell átvennem;
- bár szellemkéz erre képtelen -
valahogy mégis sikerül nekem.

Figyelmetlen voltál, észre nem vetted,
egy óriás kamion közeledett.

Itt is, ott is egyaránt nagy fékcsikorgás,
de elmaradt az előre megírt
csattanás.

Mert ott volt Őrangyalod Melletted,
ki ezúttal is megmentette életed.

A kamionsofőr látni vélte egy
hófehér
lepelbe öltözött egyént,
amint az autóból kiszállt,
s az út menti erdő elnyelte alakját.

Te váltig állítád, egyedül utaztál;
de titkon az erdő felé pillantottál,
szemeddel kerested a Kedvest.
Hitted, csak gondolatodban jelent meg.
„Mily erős is a gondolat ereje!”

Budapest, 2015. február 2.

„BÚCSÚZNI CSAK” ...
(*egy régi emlék margójára*)

Az idő megállíthatatlanul halad,
Fájó gondolat gyötör minduntalan:
Látlak-e, mire ismét jó a tavasz?
Elhessegetem, erős akarattal.

Fel-fel sejlő mosoly, hiszen kész csoda,
Hogy életútjaink összefutottak.
Tiszta, szép szerelem kibontakozott,
Ezért sorsomnak, hálával tartozom.

Hittem, elég egy elhatározás,
És soha többé nem gondolok Rád.
Csak kiteszem végére a pontot.
Gyökerestől kitépem virágom.

Tudom, lelkemtől lehetetlent kértem,
Ezt el nem veheti tőlünk senki sem.
Múltunk minden perce, minden emléke,
Szívünkben mélyen, örökre bevésve.

Igaz, mondod, jó barátod maradok.
Csupán szólam, pajzs, védekezésképp, mit
Emelsz magad elé. Saját magadtól
Azt ne hidd, hogy tán megvédeni segít!

Lehet, a Nap nem úgy ragyog, mint rég.
Neved suttogom, arcom pírja ég.
Hiszen tudom, minden ébredésnél,
Gondolatoddal, nevem szárnyra kél.

Ezután, sem sóhaj, sem panasz
Nem hagyhatja el már ajkamat.
Emléked minden pillanatban,
Frissen nyíló virágot fakaszt.

Tesszük dolgunk, éljük életünk,
Ott, hová Sorsa által került.
A világ bármely táján lehetünk,
E boldogság megmarad nekünk!

Budapest, 2015. június 30.

NINCS MÁR MADÁRDAL

Élt aranykalitkájában egy kis madár.
Trillázott, énekelte gyönyörű dalát.
Nyitva felejtették zárkája ajtaját,
Pillanatra szabadnak érezte magát.

Zengte volna szabadság csodás dalát.
Ám mielőtt bonthatta volna szárnyát,
Behajtották kalitkája ajtaját,
Rákattintották örökre lakatját.

Mielőtt hasíthatta volna a végtelent,
Szabadsága ezzel már végleg elveszett.
Keserűn látta, lakatot az tette fel,
Aki őt eddig olyan nagyon szerette.

Fejét csendben lehajtva, tekintete
A kék eget többé már nem kereste.
Piciny szíve lassabban vert egyre...
Elnémult. Többé nem szólt éneke.

Budapest, 2015. augusztus 20.

VÉGSŐ FOHÁSZ

Úgy tartják, a szív az nem fáj,
Itt mélyen, mégis szúr, sajog,
Hol felgyorsul, hol meg-megáll,
Mint ki nagy utat tett gyalog.

Mit rábíztak, földi dolgát elvégezte.
Utolsó fohásza eljutott Istenhez:
Hazavágyó lelke végre megérkezett.
Ott nyugszik, hova vágyott, a fenyvesekben.

Nem kíván mást: csak végre pihenne,
Fa-árnyékban aludna csendesen.
Illatos álmot rózsák küldjenek,
Fejfáját, Apja ossza meg vele.

2015. július 30.

VIII. fejezet

BÁNLAKY LÁSZLÓ VERSEI

ELŐHANG

1932-ben születtem, Székesfehérváron. Szüleim nem voltak gazdagok, de módos polgárnak számítottak. Gondtalan, vidám gyermekkorom volt.

A jólétnek 1945-ben vége szakadt, megtanultam a nélkülözést is.

1951-ben érettségiztem Nagykanizsán, utána szüleimmel pesti polgárok lettünk.

A Pedagógiai Főiskolán matematika-kémia/fizika szakot végeztem. Tanárként dolgoztam, majd iskolaigazgatóként, 2001-ig. Akkor, 48 munkában töltött év után nyugdíjba mentem, 69 évesen.

Életem során sok verset olvastam, írásra is éreztem késztetést, de csak nyugdíjasan volt igazán időm a poézissel foglalkozni. Nincs kiforrott költői arcom, inkább a mindig újat keresés izgatta fantáziám. Próbálkoztam szonettel, balladával, szeretem a humoros hangvételő írásokat, a váratlan csattanókat. Megismerkedtem a japán haikuval.

Kevés verset írok, de ha egy arc, egy kép, egy hangulat megérint, általában nem nyugszom, míg verset nem faragok belőle. Ebben kitartó vagyok, egy-egy témát sokszor előveszek, amíg végső formájával elégedett nem leszek.

Nincs elegendő versem egy önálló kötethez, de feleségemhez szívesen csatlakoztam, őszintén remélve, hogy kellemes percekét fogok szerezni az olvasónak.

CSALOGATÓ

Szép Rozika,
Tetszel régen,
Engedd, hogy egy
Finom csókot
Adjak néked.
Ajkad lágyan
Hadd érintsem!
Ugye jó volt?
Akkor én most
Visszakérem.

Derekadat
Átölelném,
Jó szorosan,
Hogy szívemnek
Dobogását
Megéreznéd.

A Hold is, nézd,
Feljött az ég
Horizontján.
Senki sem jár,
Csak mi ketten
Kéz a kézben
Kis Rozikám.

Hűvös van már,
Simulj hozzám,
Szorosabban,
Szíved remeg.
Ne ellenkezz!
Puha ágy a
Szalmakazal.
Bújjunk bele!

Budapest, 2015. július 22.

EGY KIS MOSOLY...

Egy kis mosoly ajka szegletén,
Szeméből sugárzó égi fény,
Angyal-e? Elveszejtő szirén,
Loreley, ne halld énekét!

Egy kis mosoly ajka szegletén,
Megigéz, fogságba estem én.
Álmom szárnyán repülnék felé,
Vágyam csókjával érinteném.

Egy kis mosoly ajka szegletén,
Kávéja fölött tekint felém.
Huncut mosoly ajka szegletén,
Szoknyája libben, hátra se néz...

Budapest, 2015. augusztus 30.

TRÉFÁS

Cirkuszsátor porondján a porondmester
Meghajol, így köszönti a közönséget.
Hangolnak a zenekarban a zenészek,
Nézőtéren a nézők némán figyelnek.

Elsőnek egy elefántszám látható,
Műugrók mutatványa borzongató.
Kecsesen parádézik pár póniló,
A zenebohóc zeneszáma vidító.

Egyensúlyoz kötél táncos kötélén,
Tányérokat táncoltatnak botvégén.
Lenge lányok csábos csókokat dobnak,
Vastapsolunk. Vége van a műsornak.

Budapest, 2015. július 15.

EPIGRAMMÁK

1.

Messziről jött vendéget vár a tavaszi határ,
fű,fa, sok virág felveszi ünneplő ruháját.
Isten hozott, pihenj nálam, szól a zsenge búza;
„köszönöm” – szól, – s tövig rágja őt a vándorsáska.

2.

Plakátokkal van tele az egész város:
hirdetnek szájvizet, ló nyerget és pártot.
Szemed önkéntelen rátapad, vajon mit ér?
Nézel, de nem látsz. Jó bornak nem kell cégér.

3.

Határoztam: száz kilómból le kell adni.
Tanultam: a holdon minden súly hatod annyi.
Befizettem egy hat napos Hold-túrára.
Visszatérve lötyög rajtam a kabátom,
csont sovány testem alig bírja el lábom,
bottal verje Isten fizika-tanárom!

AZ IVÓBAN

Az asztalon kancsó bor, üveg pohár.
Töltsétek meg, koccintanék Veletek!
Kolbásszal, kenyérrel kínál a kosár,
Tartsunk hét-világra szóló ünnepet!

Igyunk, az élet nem minden nap vidám,
Holnap talán viharfelhős is lehet.
Táncolni való kedvem van, húzd, cigány!
Csárdást játssz, ne búsulóst, azt szeretem.

Ropjuk, míg a csizmánk szakad, barátom!
Felejtsd kicsit a rosszat, a szomorút,
Még egy pohárral! Jöjjetek leányok,

Feledjünk, holnap jön derűre ború.
Nehéz munka, család is vár, s már bánod
Az éjszakát. Szemedből könny kicsordul.

KÉT TAVASZI HAIKU

A fecske

Távol tájakon
erőt gyűjt hosszú útra;
fészket tart eresz.

Áradás

Ólom fellegek
ajándékuk hullatják;
fuldokló mezők.

2016. február. 21.

EGY KÉP A FALON

Szemben velem egy kép függ a falon,
megfogott, rabul ejt, nem engedi
másfelé kószálni gondolatom.

Vén fa, vastag törzse elágazik
kettéhajolva, nem is egy fa,
egy töről fakadó kettő volna.
Sűrű ágaik kopáran állnak,
lenne csak csontváza önmagának.

Álmodom, a kép is velem álmodik,
ifjúságról, erőből duzzadó,
szél-ringatta dús lombkoronáról,
szerelem-töről egybenőtt ágain.

Tudják ők, közel már a láncfűrész.
Szeretve fogják egymás ág-kezét.
Kevés hamu, mi utánuk marad,
éltek, s szerettek, már én tudom csak.

Budapest. 2015. július 30.

NOVEMBER

Halottak napjára

Rozsdás faleveleken esőcsepp csillan,
rozsdás a kerítés, nincs kilincs a kapun,
poros ablakokon átdereng a villany,
felszáll a füst, a köd ereszkedik alul,
vakolat-darabtól öreg fal megválík,
ami még fent maradt, térképet mintázik.

Öregember fázón lép ki az udvarra,
kis csokrot köt gonddal ápolts virágjából.
Öreg fasor temető útját mutatja,
süppedő sír, korhadts kereszt a megálló.
A kereszthez virág kerül, reszkető kézzel,
megöntözi öreg szeme könnycseppjével.

Hazafelé léptei már nehezednek,
nem gyújt villanyt, fekszik a vetetlen ágyon,
csukott szeme utat enged emlékeknek,
igaz volt-e, vagy talán csak tünde álom?

Varjú károg, süvít a szél, nyirkos az éj.
Nem száll füst. Kigyúl az égen új csillagfény.

Budapest, 2011. október 1.

Tartalomjegyzék

ELŐHANG.....	5
I. ÉLETKÉPEK	7
FELISMERED-E	8
A MI HÁZUNK	12
EMLÉKEZÉS DRÁGA SZÜLEIMRE	14
MAGÁNYOSSÁG	15
BÚCSÚ A SZERELEMTŐL	19
HAJNAL A KÁRPÁTOKBAN.....	22
JOBBA AGYFÉLTEKE	23
VILÁGGÁ MEGYEK.....	25
SAKK-MATT.....	28
II. ÉRZELMEK HÚRJAIN.....	31
ELSŐ CSÓKUNK, MAJD A TÖBBI	32
CSODÁLATOS ÁLMOT LÁTTAM	33
HOSSZÚ TÉL UTÁN	37
A MÚZSA CSÓKJA.....	39
A MI DALUNK.....	40
BOLDOGSÁG A HAVASON	41
A GYÖNYÖR PERCEI.....	43
EGYEK VAGYUNK TE MEG ÉN	47
TAVASZ A HARGITÁN	48
IKAROSZKÉNT OSTROMLOM A KÉK EGET	49
KERESD MEG LELKED BÉKÉJÉT	50
KI MONDJA MEG.....	53
UJJONG A LELKEM.....	54
TISZTA SZÍVBŐL NEVETNI.....	57
RÓMEÓ ÉS JÚLIA.....	59
EGY KIS MOSOLY MA REGGELRE	60

III. SZERETET JEGYÉBEN.....	63
A SZÍV SZAVAI.....	64
A LÉLEK EREJE.....	65
FÖLDI BOLDOGSÁG.....	67
ÚT A SZABAD VILÁGBA.....	69
CSODÁS AJÁNDÉK.....	70
LÉGY TE A SZERETET KERTÉSZE.....	72
VILLANCSÓ.....	75
HIT, REMÉNY, SZERETET.....	76
IV. ISTENES VERSEK.....	77
MOST MÁR TUDOM... ..	78
VIRÁGVASÁRNAP.....	79
ISTENBE VETETT HITEM.....	82
KARÁCSONYI ÉNEK.....	84
KÖSZÖNÖM ISTENEM!.....	86
ISTENEM, HOL VAGY MOST?	87
V. NEHÉZ PERCEK.....	89
KI LÁTOTT IGAZI SZÜRKÉT.....	90
HARCOLOK ÉRTED.....	94
VIHAR A HÁZUNK TÁJÁN.....	98
LEVEGŐT!.....	101
SIKOLYFA.....	102
VI. MESÉLEK.....	103
„CSAK ÜLÖK ÉS MESÉLEK”	104
KIKELET.....	106
KETTEN A HEGYEKBEN.....	111
FENYVESEKBEN MANÓK NYOMÁN.....	113
TÜNDÉRORSZÁGBAN JÁRTAM.....	115
PIROS ALMÁK SORSA.....	117
KUTYASZORÍTÓBAN.....	118

NAPMADÁR	121
VALAMIKOR MINDEN ELKEZDŐDÖTT	122
IDŐUTAZÁS.....	125
VII. APRÓ SÓHAJOK.....	127
JÉGBEFAGYVA	128
DILEMMA	129
ÉRDEMES MEGPIHENNI	130
A GONDOLAT EREJÉVEL	131
„BÚCSÚZNI CSAK”	133
NINCS MÁR MADÁRDAL	135
VÉGSŐ FOHÁSZ.....	136
VIII. BÁNLAKY LÁSZLÓ VERSEI.....	127
ELŐHANG	139
CSALOGATÓ.....	140
EGY KIS MOSOLY... ..	142
TRÉFÁS.....	143
EPIGRAMMÁK	144
AZ IVÓBAN.....	145
KÉT TAVASZI HAIKU.....	146
EGY KÉP A FALON.....	147
NOVEMBER.....	148
Tartalomjegyzék.....	149